

се влюби в тебе така неразумно. /Маха с ръка./

ГЛАФИРА - Какво от това? Да не съм прокажена?

ПЕТРИНСКИ - Дватамата имате свършено различни характери!...
Трябваше да го предупреди.

ГЛАФИРА - И таз добра! След всичко, станало между нас, да ми
пречиш да си намеря съпруг! Това щеше да бъде
наистина безобразие от твоя страна.

ПЕТРИНСКИ /след пауза/. - Глафира, не съзнаваш ли колко
си подла?

ГЛАФИРА - Жените стават подли, когато се изправят пред ми-
зерията или пред любовта.

ПЕТРИНСКИ - Когато се запозна с Велизар, не беше изправена
пред никаква мизерия.

ГЛАФИРА - А нима не беше мизерия да бъде поддържана от тебе
жена?

ПЕТРИНСКИ - Сега имам законен съпруг! И пак си подла!

ГЛАФИРА - Но може би горя от любов!

ПЕТРИНСКИ /възмутено/. - Не към съпруга си, предполагам.

ГЛАФИРА /избухва с висок смях/. ^{ми...} ~~Отвеща~~ човекът, който у
всяко почтено семейство оставяше по един чифт рога
~~си~~ почнал да счита ^{ми} любовта към съпруга за задъл-
жителна! /Продължава да се смее./

ПЕТРИНСКИ /скептично/. - Значи си влюбена! /С известно люб-
бопитство./ - В кого?

ГЛАФИРА - Има ли значение в кого? /Възторжено/. - Важното
е, че ^{горя} ~~кни~~ от любов, че рисувам вдъхновено, че